

Без утриzenia

разказ

Очите ѝ го гледаха застинали, сякаш учудено питаха „какво стана“?

Беше объркан...

Знаеше, че дълго няма да може да спи, защото ще вижда кръвта ѝ навсякъде, толкова много кръв, а казват, че в човешкото тяло има само няколко литра, май бяха между пет и шест, но сега, *нейната* кръв, неуместно разлята и смесена с парченца стъкло навсякъде по седалките, по таблото, изпръскала всичко в безумно червено... червено... почти черно там, където бе най-много... Гледаше невярващ и си мислеше, че прилича на зле скалъпен холивудски ефект. По филмите умират по-красиво...

Тези дрехи ще ги изхвърли, разбира се... не би понесъл да ги облече отново... Режеща болка му напомни, че още е жив...

Седна встрани от пътя, безпомощен и отчаян.

* * *

Още един ден като всички останали.

Първо ще пусне компютъра, ще си направи кафе, ще прегледа новите служебни писма, ще влезе протоколно в ICQ, ще си провери личната поща, после ще хвърли бегъл поглед на последните новини... ще си направи второ кафе... и така до края на работния ден.

После ще си тръгне, свършил-несвършил всичките „трябва“, небрежно отхлупил капака на ковчега на всичките свои „искам“, бягащ от мислите си, от себе си...

В минутите, преди да стане от леглото, предстоящият монотонен ден се изниза през мисълта му за миг като повторение на стар сериал.

С кисела гримаса се погледна в огледалото. Видя брадясалата си, посърнала физиономия да го пита уморено „докога така?“.

Отдръпна очи от огледалото, не му се мислеше, по дяволите, още е прекалено рано за философски разсъждения и екзистенциални дисекции.

Да ѝ се обади ли?

Не, по-добре да изчака.

За всеки случай телефонът лежи изключен.

Почеса се по брадата и усети, че ръцете му миришат особено.

Май е по-добре да се изкъпе. Съботата и неделята не ги усети - отвикнал от почивка, не би усетил дори и двуседмичен отпуск.

Да ѝ се обади ли?

С досада прогъди мисълта за това, но знаеше, че ще го измъчва през целия ден.

Изми се набързо, облече някакви дрехи и седна на ръба на леглото. Очите му се вираха втрещено в отсрещната стена, безжизнени и невиждащи.

Стоя така дълго, без да знае защо.

Нямаше желание за нищо, въпреки че закъсняваше за работа.

Стресна се изведнъж, като от сън и почти подскочи на място.

Излезе бързо, без да заключи след себе си.

* * *

Да му се обади ли?

Не, няма смисъл.

Сигурно си е изключил телефона, винаги прави така.

Ще чакам той да се обади.

Погледна се в огледалото. „Коя си ти?“

Присмя се нервно на образа си, познат и непознат.

Уж същата и все пак не съвсем. Очите... този празен поглед.

Не, това отдавна не съм аз. Откъде тази умора? Тръсна глава и обърна гръб на стаята.

Ще излезе навън. Може да свърши най-после нещо полезно.

В тишината на празната стая нямаше да намери покой.

Врътна ключа и излезе.

На входа едва не се сблъскаха.

* * *

– Не си ли на работа?

– Не ми се ходеше. А ти?

– И на мен. Какво ще правим?

– Не знам.

– Престани с това „не знам“! Напоследък все така отговаряш...

– Не знам. Извинявай. Наистина не знам. Чувствам се болен... болен и изгубен.

– И аз.

– Ти знаеш.

– Май по-добре да си мълча. Да си вървим.

– Къде?

– Не знам. Просто да си вървим. Омръзна ми от всичко.

- Какво искаш да направя?
- Нищо. Нищо не искам.
- Искаш ли да си отида?
- Не.
- Какво искаш??
- Искам... да направим някаква лудост. Нещо, което ще оправдае нормалността ни.
- Не те разбирам.
- Полудяваме от „нормалните“ си животи, не виждаш ли?! Работа, сън, вечеря, откраднати мигове, нерви и болести, роботчета на края на батериите си, зверчета, стискащи зъби до изпопадането им...
- Е? Да оберва банка ли? Да тичам гол по улиците и да викам „Спрете земята“?? Какво предлагаш?
- Ако можех да се засмея, щях да го направя. Но не ми е смешно. Искам да избягаме някъде. От безумието на този град, от хората, от фалшивата им сериозност, от шума, от легализираните абсурди на седемдневното ни съществуване... от всичко.
- Чудесна идея. И с какво предлагаш да избягаме? С колела?
- Не. Хрумна ми нещо. Нямаме кола. Но имаме всичките тези коли наоколо, от които откачаме.
- Май разбрах накъде биеш. Искаш да откраднем някоя? Тази ли?
- Не. Ще ги ритам една по една, всичките тези лъскави играчки на суетни глупаци...
- И... какво?
- Ще откраднем тази, на която алармата пищи най-гадно и побъркващо.
- Хей... мисля, че измислих нещо по-добро... Почакай...

* * *

Bentley Arnage.

„Защо не“, помисли си той.

Колата стоеше паркирана на една пресечка на „Витошка“. Моторът ѝ мъркаше, но това не можеше да се познае по друго, освен по малката струйка пара от двата ѝ огромни хромирани ауспуха.

Зад нея беше паркиран черен джип „Мерцедес“, с тъмни стъкла и хромирани брони. Мутрите - обикновени кучета-пазачи в случая, защото собственикът беше в близкото заведение - се бяха скупчили на няколко метра от двете коли и нещо си лафеха, комично парадиращи със златните вериги на вратовете си. Шофьорът на лимузината също беше с тях. Бяха спокойни. А и имаше ли от какво да се притесняват с цялото това злато по тях, и пистолети, издули задните им джобове и скрити под мишниците? Нямаше. Само *Bentley*-то трябваше да се притеснява.

Очакваше го едно пътуване, но не като другите.

* * *

Стояха малко встрани и се държаха за ръце.

Той оглеждаше колата внимателно.

– *Bentley Arnage*, тихо каза той. 6 литра, V-образен двигател. Максимална скорост от над 270 km/h. Тежи два тона. Ужасно скъпа. Ненужно луксозна. В София надали има повече от две или три от тези лимузини. А може и да е само една. Харесва ли ти?

– Да! Подхожда идеално!

Тя му се усмихна и стисна ръката му още по-силно. Всъщност, малко приличаше на катафалка, но беше красива. Замислена като една от най-скъпите и комфортни лимузини, които могат да се купят с пари. С ръчно изработен радиатор, дървени части по таблото и обзавеждането, многобройни системи за безопасност, сега колата стоеше пред тях, на по-малко от десет метра разстояние, с включен двигател и само с 5-6 мутри, от които да се отърват за броени минути. Изкушение в цвят металик. Билет за никъде и навсякъде. Спогледаха се.

„Фасулска работа“, каза той и пристъпи напред.

Вече знаеше какво точно ще направи. Извади швейцарското ножче от джоба на якето си и отвори по-дългото острие.

* * *

Мутрите не забелязаха нищо, до момента в който задницата на джипа започна да се накланя към земята бавно и безшумно. Сепнаха се, почнаха да се оглеждат, после наобиколиха колата и чак тогава забелязаха, че двете задни гуми са пробити прецизно отстрани. Само по една малка резка.

Точно тогава чуха хлопването на вратите на *Bentley*-то. Но беше късно. Моторът изръмжа като огромна дива котка и след миг колата беше вече на три преки от тях.

* * *

Нямаха много време, и двамата го знаеха. Дори да не съобщят в полицията за кражбата, мафията си имаше собствени канали, за да открие колата достатъчно бързо – все пак това беше твърде скъпа кола, почти уникална, и собственикът щеше да си я поиска обратно.

- Къде отиваме?

- Има ли значение?

- Но далече, нали?

„Да”, каза той, „много далече...”

Бяха вече извън града, когато натисна внезапно педала на газта и щом стрелката на километража стигна 80, сви рязко волана надясно. *Bentley*-то изръмжа и сякаш с нежелание смени посоката, но все пак се подчини. Колата подскочи няколко пъти и след това се заби в едно дърво край пътя с около 60 км в час. Чу се шум като от изплющяване на камшик, за по-малко от 1/10-та части от секундата двете предни въздушни възглавници се отвориха едновременно и прегърнаха пасажерите в своята обезопасяваща прегръдка. Колата подскочи отново, от радиатора отпред изби пара и накрая всичко утихна. Светлинките на таблото продължаваха да светят успокояващо.

– Готово!

Тя се отърси от шока и успя да се освободи от въздушната възглавница, която я обгръщаше отвсякъде. Погледна неразбиращо към него. Очите му блестяха, беше възбуден, жив... Тя го харесваше, сега толкова приличаше на *себе си*, онзи от самото начало, когато...

– Сега вече можем да потеглим.

Тя разбра.

– Целуни ме, моля те - каза, откопчавайки предпазния си колан и навеждайки се към него.

Той я целуна бавно по устните. Искеше да я усети като за първи път, устните му върху нейните, езикът ѝ да докосва неговия, нежно, безкрайно. После погали косите ѝ и каза:

– Потегляме. Само още нещо.

Той погледна към таблото пред себе си. Очевидно откри каквото търсеше, защото след като щракна някакъв ключ, надписът *ESP deactivated* премигна няколко пъти на дисплея, после остана да свети постоянно.

– Има система за автоматично стабилизиране. Не ни трябва.

След това бавно завъртя волана и излезе отново на пътя. Колата се държеше чудесно, почти не беше пострадала – все пак, качеството си казваше думата.

* * *

И двамата гледаха като омагьосани цифрите пред тях.

160. 180. 200.

Въпреки огромното си тегло, тежката лимузина ускоряваше невероятно бързо.

220.

Не можеше да повярва.

240.

Още малко. По-бързо. И още.

250.

Пътят пред тях се беше размазал. Беше една непрекъсната права нишка, сива и сякаш безкрайна...

260.

Отпред вече се виждаше завоят. Но той нямаше да завърти кормилото. Не и сега. „Твърдото се пречупва, гъвкавото и крехкото се огъва и оцелява.“ Не и този път.

270.

Червена предупредителна светлина започна да мига на таблото пред тях, но той не ѝ обърна внимание.

280.

Завоят се приближаваше с огромна скорост.

Затвори очи, ръката му стискаше нейната.

Кракът му продължаваше да натиска педала на газта.

* * *

Знаеше, че градът я е убил много преди катастрофата и че няма къде да избягат.

Представи си как пише обяснения в полицията, как му взимат отпечатъци и от това му се зави свят. Умори се. Прокара ръка по челото си. Беше мокро. „Кръв“, помисли си машинално той. Нямаше значение. Вече нищо нямаше значение.

* * *

Излетяха от пътя с почти 300 км в час. Не можеше да разбере как е оцелял. Ала беше истина. Тя беше мъртва тук, до него. А той все още беше жив. Стисна яростно зъби. Навсякъде мирише на бензин, май течеше от резервоара. Представи си снимки във вестниците на изгорялата кола.

Извади кибрит.

После влезе обратно в колата, прегърна окървавеното ѝ тяло и затвори очи.

Ако знаеше, че след няколко часа едно деветгодишно дете щеше да намери останките им и че после, когато порасне, години наред щеше да плаща на психоаналитик, за да се излекува от спомена, сигурно нямаше да го направи. А може би щеше. Кой знае...

Драсна клечката. Тя тихо изсъска и наоколо замириса на сярра. Погледна я замислено, ала преди да я пусне на пода на купето, измъкна нещо от вътрешния джоб на якето си и го хвърли през прозореца. После не помнеше нищо. Клечката изпадна от ръцете му...

* * *

— Гадна работа, каза следователят, и се извърна настрани.

Стоящият до него полицаи само кимна.

Беше виждал какво ли не през живота си, ала тази гледка нямаше да забрави никога.

Двата овъглени трупа вече бяха измъкнати внимателно от останките на лимузината и положени на носилки близо до линейката, още непокрити.

Нямаше как да бъдат разпознати, а и кой ли би искал... Надяваше се да нямат роднини. Много се надяваше да нямат роднини. Внезапно забеляза нещо встрани на земята. Приличаше на смачкани на топка листа, захвърлени в тревата. Наведе се, за да ги вземе. Очите му побягнаха по редовете...

* * *

...Очите ѝ го гледаха застинали, сякаш учудено питаха „какво стана“?

Беше объркан...

Знаеше, че дълго няма да може да спи, защото ще вижда кръвта ѝ навсякъде, толкова много кръв, а казват, че в човешкото тяло има само няколко литра, май бяха между пет и шест, но сега, нейната кръв, неуместно разлята и смесена с парченца стъкло навсякъде по седалките, по таблото, изпръскала всичко в безумно червено... червено... почти черно там, където бе най-много... Гледаше невярващ и си мислеше, че прилича на зле скалъпен холивудски ефект. По филмите умират по-красиво... Тези дрехи ще ги изхвърли, разбира се... не би понесъл да ги облече отново... Режеща болка му напомни, че още е жив...

Седна встрани от пътя, безпомощен и отчаян...

* * *

„Това не може да е вярно, нали“, помисли си следователят, докато продължаваше да чете. А може би можеше.

Стигна до последния ред, после внимателно сгъна листовете и ги прибра в джоба на самото си.

Тази нощ той нямаше да спи.

END

(c)2005, [Moonlight](#) и [Shadowknight](#)

Съвместно произведение, първоначална идея и редакции: 9-12 септември

Images used with permission, © 2005 Bentley Motors

This work is licensed under [CC license](#)

© 2005, [lelion.info](#)